

[Ole Espersen]

centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget konstaterer, at de seneste oplysninger om den økonomiske udvikling stærkt understreger nødvendigheden af de gennemførte økonomisk-politiske foranstaltninger og af videreførelse af en stram økonomisk politik, går folketinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ellemann-Jensen (V):

Regeringen og socialdemokratiet forsøger her ved folketingssamlingens afslutning at give tinget og befolkningen et falsk billede af den situation, dansk økonomi befinder sig i. Statsministeren talte godt nok om de meget store problemer og om behovet for, at der også i de kommende år bliver gjort en indsats. Men samtidig søger statsministeren at tegne billedet af et Danmark, hvis problemer hovedsagelig er kommet udefra, og statsministeren søger at skabe det indtryk, at det økonomiske forlig mellem regeringen og de 4 forligspartier her i foråret på afgørende vis vender den udvikling, vi er inde i. Begge dele er forkerte. De kan kun tilsløre de ubehagelige realiteter, som efterhånden synes at være gået op for alle andre end regeringen og dens støttepartier.

Det er da også betegnende, at socialdemokratiets ordfører, hr. Ole Espersen, her i dag alene kaster sig ud i et ubehersket angreb på oppositionen i stedet for at sandsynliggøre de påståede virkninger af regeringens økonomiske politik.

Den seneste afsløring af regeringens politik er leveret af det økonomiske råds formandskab. Den nye vismandsrapport viser os, at med en uændret økonomisk politik kan vi regne med en fortsat og kraftig stigning i Danmarks underskud over for udlandet. Der tales om et underskud i 1983 på ikke mindre end 25 mia kr. Hertil er regeringens svar, at man så sandelig da også skal gøre noget, inden det kommer så vidt. Men

hvad? Hvad er det, man vil gøre senere, men som man ikke ville gøre nu i foråret, da regeringen havde mulighed for at samle et bredt flertal bag en forsvarlig økonomisk politik? Ja, regeringen har selv fremlagt nogle beregninger, som viser, at i 1983 skulle man sandelig gerne have et underskud over for udlandet, der ikke er større end omkring 9 mia kr. Man har ikke sagt ret meget om, hvordan i alverden man vil bære sig ad med at nå dette mål. Til gengæld har vismændene nu fortalt os, at hvis regeringen vil nå dette mål og vil gøre det på samme måde, som man nu har lagt ud, nemlig med overvejende skatte- og afgiftsforhøjelser, så skal vi i hvert af de kommende år sætte skatterne i vejret med 12 mia kr., og så vil arbejdsløsheden stige voldsomt, til over ¼ million arbejdsløse i 1983.

Med det spor, der er blevet lagt i dette forår, må vi nok desværre regne med, at det er denne vej, regeringen vil gå. Regeringen har ikke præsteret et overbevisende og reelt angreb på væksten i den offentlige sektor, og regeringen har ikke gjort noget for at sikre den afdæmpning af erhvervenes omkostninger, som kunne få gang i produktionen. Man har tværtimod ladet skatteministeren dyrke traditionel socialdemokratisk fordelingspolitik i form af øgede erhvervsskatter for at sikre det, som socialdemokratiets politiske ordfører så malende har kaldt den solidariske nedtur.

Man har afvist vore tilbud om at gå ind i en dybtgående sanering af dagpengeområdet – noget, som også vismændene peger på nødvendigheden af – og man fastholder et system med en garantiløn, som kun kan forøge ungdomsarbejdsløsheden. Med disse ting tillader regeringen en fortsat udvikling, som svækker og udmarver den del af vores økonomiske system, som alene kan bringe Danmark videre, nemlig de såkaldte betalingsbalanceerhverv, og man tillader en fortsat vækst i den offentlige sektor og hjemmemarkedssektorerne.

Den folketingssamling, der er ved at være forbi nu, er vel nok den ulykkeligste i mange, mange år. Den kom efter et valg, hvor et utraditionelt regeringssamarbejde var brudt sammen. Det var brudt sammen, fordi den ene part i regeringen ikke ville leve op til det aftalegrundlag, hvorpå den fælles indsats over for den økonomiske krise skulle bygge.